

Psalmul 107

Conținut

Acest Psalm este o comoară a celor răscumparați de Domnul (versetul 2), a aceloră căroră El le-a pus o cântare de laudă în gură. Cu toate că sunt eliberări din tot felul de nevoi pământești pe care el le celebrează, așa că el poate fi cântat de orice om care a fost salvat din pericolele mari din viață, totuși sub acest voal el laudă în mod deosebit pe Domnul pentru binecuvântările spirituale, în comparație cu care acele binefaceri vremelnice sunt numai imagini, umbre. Tema este: aducerea de mulțumire lui Dumnezeu și felurite motive pentru această proslăvire. Psalmul are o deosebită frumusețe poetică; chiar dacă l-am privi numai ca operă de artă, ar fi greu să găsim în literatura frumoasă o operă de același rang. Poeții Bibliei nu ocupă o poziție mai joasă decât fiii oamenilor.

Împărțirea Psalmului

Cântărețul începe dedicând cântarea sa celor răscumparați, celor care au fost aduși acasă din exil (versetele 1-3). El compară istoria lor cu trăirile drumeților care s-au rătăcit în pustie (versetele 4-9), ale celor întemnițați, legați cu legături de fier (versetele 10-16), ale bolnavilor de moarte (versetele 17-22), ale călătorilor pe marea învolburată (versetele 23-32). În versetele următoare poetul se ocupă de judecățile lui Dumnezeu asupra celor răi și faptele Sale pline de Har față de cei apăsăți ai Lui (versetele 33-42). Psalmul se încheie cu învățătura care se deduce din cele prezentate (versetul 43), în care se atestă că cel ce ia seama la lucrările și căile Domnului, acela va recunoaște bunătatea Sa și o va lăuda.

Comentariu

1. Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!
2. Așa să zică cei răscumparați de Domnul, pe care i-a izbăvit El din mâna vrăjmașului,
3. și pe care i-a strâns din toate țările: de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la mare.

1. *Lăudați pe Domnul.* Lauda, mulțumirea, este minimul și totodată supremul pe care putem să-l aducem; de aceea să fim plin de râvnă pentru acestea. Din tonul Psalmului vedem cât de mult dorea psalmistul acest lucru. Să lăudăm și noi pe Domnul totdeauna și cu toată adorarea, atât cu gura, cât și prin umblarea noastră; să mulțumim și să trăim mulțumirea. Iehowa – acesta este Numele lui Dumnezeu folosit aici – nu vrea să fie lăudat prin oftaturi și gemete, ci prin laudă și mulțumire, *căci este bun*, și această mulțumire să-I fie adusă din toată inima, căci bunătatea Lui nu este una obișnuită. El este *bun* în Natura Lui, în ființa Lui lăutrică, și așa S-a arătat de la început. Nimeni nu este bun, așa cum este El, nici măcar unul; El este totdeauna bun, în cel mai înalt grad, enorm de bun. Zi de zi și clipă de clipă trăim savurând bunătatea Lui, și de aceea, mai mult decât toate celelalte creaturi, să lăudăm Numele Lui. Lauda noastră ar trebui să crească tot mai mult, căci bunătatea Sa nu este trecătoare, ci ni se arată veșnic prin harul felurit de care avem parte: *căci în veac ține îndurarea* (textual: harul) *Lui*. Verbul »ține« a fost adăugat corect de traducător, însă prin aceasta sensul este într-o oarecare măsură îngrădit; înțelesul deplin îl vom înțelege mai bine dacă vom privi forma scurtă din textul original: *și îndurarea Lui – veșnic*. Așa cum această îndurare (har) nu a avut niciodată un început, tot așa nu va avea nici sfârșit. Păcatele noastre au făcut necesar ca această bunătate a lui Dumnezeu să ni se arate ca Har, și ea a făcut aceasta și o va face totdeauna. Să nu obosim în a lăuda bunătatea care ne-a fost dată în starea noastră decăzută.

2. *Așa să zică cei răscumparați de Domnul*, sau, potrivit textului original; *răscumparații lui Iehova*. Orice ar zice sau ar gândi unii oameni, cei răscumparați au motive impresionante să laude bunătatea Domnului. Mântuirea lor este deosebită, de aceea se cuvine ca ei să mulțumească pentru

ea în mod deosebit. Mântuitorul lor este așa de minunat, prețul, cu care au fost răscumpărați, este așa de mare și mântuirea este așa de desăvârșită, că au o înșeptită obligație să mulțumească Domnului și să cheme și pe alții să laude pe Domnul. Să nu se mulțumească cu simțăminte de mulțumire, ci să *spună* ce este în inima lor; să laude și să antreneze și pe ceilalți răscumpărați în lucrarea de laudă. *Pe care i-a izbăvit El din mâna vrăjmașului.* Deoarece ei au fost eliberați dintr-o mare strâmtorare printr-o putere mult mai mare, ei sunt datori să adore lăudând pe Domnul, Eliberatorul lor. Salvarea lor este devină. El, și nimeni altul, i-a salvat. Brațul Său a lucrat eliberarea lor, și nimeni nu l-a ajutat în aceasta. Să nu sărute sclavii eliberați mâna celui care i-a eliberat? Care mulțumire poate fi de ajuns pentru eliberarea de sub puterea păcatului, a morții și a iadului? Chiar și în cer nu este o cântare mai plăcută ca aceea al cărei ton este: Tu ne-ai răscumpărat pentru Dumnezeu cu sângele Tău (Apocalipsa 5, 9).

3. *Și pe care i-a strâns din toate țările: de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la mare.* După eliberare urmează unirea. Prizonierii aceia au fost aduși înapoi în țara lor, din toate țările, chiar și cei ce au fost dincolo de mare. Orice i-ar despărți, Domnul va strânge pe ai Săi într-un trup. Chiar și pe pământ vor fi legați printr-un Domn, o credință, un botez (Efeseni 4, 5), recunoscuți ca un popor al singurului Dumnezeu, iar în cer desfătarea comună îi va contopi pe deplin într-o comunitate fericită. Ce Păstor minunat, care Își aduce turma răscumpărată cu sânge din cele mai îndepărtate colțuri ale pământului, o conduce prin nenumăratele pericole prin care trece și o așează pe pășunile verzi ale paradisiului ceresc! Unii s-au rătăcit într-o direcție, alții în altă direcție, toți au părăsit țara lui Emanuel, și s-au risipit, care cum a putut; cu adevărat, mare este harul și mare este puterea care îi strânge într-o turmă și un Păstor, Hristos. Să laude cei răscumpărați cu o gură pe Domnul, care adună într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți (Ioan 11, 52).

4. Ei pribegeau prin pustie, umblau pe căi neumblate, și nu găseau nici-o cetate, unde să poată locui.

5. Sufereau de foame și de sete; le tânjea sufletul în ei.

6. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor;

7. i-a călăuzit pe drumul cel drept, ca să ajungă într-o cetate de locuit.

8. O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!

9. Căci El a potolit setea sufletului însetat, și a umplut de bunătați sufletul flămând.

4. *Ei pribegeau prin pustie.* Pribegeau, căci au pierdut cărarea, nu se mai găsea nici-o urmă de drum, și ce era și mai rău, ei pribegeau prin *pustie*, unde de jur împrejur nu era decât nisip fierbinte. S-au rătăcit în locul cel mai rău posibil, ca și omul care s-a pierdut în pustia păcatului. Mergeau la dreapta, și mergeau la stânga, mergeau înainte și se întorceau înapoi într-o căutare zadarnică, ca și păcătosul care s-a trezit și a recunoascut starea lui pierdută. Însă totul era în zadar; căci ei erau și au rămas în pustie, și-au pierdut orice speranță să iese de acolo. *Pe căi neumblate*, textual, pe un drum care era o pustie nesfârșită. În lung și-n lat nu era nici-o locuință de oameni și nu se vedea nici-o altă caravană, la care puteau să strige. Singurătatea mărește foarte mult simțământul durerii. Izolarea într-un ținut lipsit de oameni dă naștere la cele mai zdrobitoare simțăminte aceluia care s-a rătăcit în pustia fără sfârșit. Cărarea drumetului în ținuturi sălbatice este un drum *neumblat*, și când el însuși părăsește chiar și aceste ușoare urme și ajunge în pustietate, unde nici-un picior de om nu a călcat, el este într-o stare deosebit de jalnică, de compătimit. Un suflet care nu are pe nimeni, care să simtă împreună cu el, este la marginea iadului; drumul singurătății, în adevăratul sens al cuvântului, este drumul deznădejdiei. *Și nu găseau nici-o cetate, unde să poată locui.* Cum ar fi fost de altfel posibil? Nu era. Pe când Israel străbătea pustia, a locuit în corturi și nu savura confortul unei locuințe stătătoare; și în Sahara, călătorul va căuta zadarnic o cetate sau un sat. Fiii oamenilor cu sufletul întristat nu găsesc odihnă, nici înviore și nici loc de poposire. Oricât de mari ar fi încercările lor să se salveze,

eforturile lor duc numai la epuizarea puterii, toate drumurile lor se sfârșesc în dezamăgiri amare iar singurătatea inimii lor îi umple cu frică mare și chinuri.

5. Sufereau de foame și de sete; le tânjea sufletul în ei. Duhul de viață se stinge, când forțele trupului sunt măcinate de suferințe îndelungate. Cine mai poate avea curaj, când corpul epuizat este gata să se scufunde la fiecare pas? Ultima îmbucătură de pâine a fost înghițită, apa din urcior s-a terminat, cât vezi cu ochii nu se vede nici câmpie, nici pârau în pustia înfiorătoare – inima se prăbușește într-o deznădejde chinuitoare. Aceasta este starea unei conștiințe trezite, înainte de a cunoaște pe Domnul. Este o dorință neîmplinită, un sentiment dureros de lipsă a tot ce este necesar și plin de o teamă îngrozitoare. Te simți total epuizat, fără putere și în toată creația nu se găsește nimic care să-ți poată da înviorare.

6. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul. Nu înainte de a ajunge în cea mai mare nevoie și-au găsit refugiul în rugăciune; cât este de bine, că totuși *atunci* s-au rugat, așa cum trebuie, *strigând* din toată inima la Acela, singurul, care putea să-i salveze: la Domnul. Nici nu puteau să facă altceva, singuri nu se puteau ajuta și nici la alții nu puteau găsi ajutor: atunci au strigat la Dumnezeu. Rugăciunile care se nasc când suntem constrânși de necazuri nu sunt din cauza aceasta mai puțin primite de Dumnezeu, dimpotrivă, au mai multă putere, căci sunt sincere și imploră cu mai multă putere mila divină. Unii oameni nu-și vor găsi niciodată refugiul la rugăciune, numai dacă sunt jumătate pe moarte, și în acest caz este în avantajul lor că sunt flămânzi și slabi, și nu sunt sătui și plini de putere. Când foamea ne duce pe genunchi, ne este mai de folos decât o viață bună, în sărbătoare; când setea ne împinge spre Izvorul vieții, ea aduce mai multă vindecare decât sorbirea din fântânile murdare ale plăcerilor lumii; și dacă tânjirea ne face să strigăm la Dumnezeu, este mai bine decât puterea celor tari. *Și El i-a izbăvit din necazurile lor.* Salvarea urmează totdeauna implorării. Strigătul lor trebuie să fi fost destul de slab, căci tânjeau, și credința lor a fost probabil tot atât de slabă ca și strigătul lor; și cu toate acestea au fost auziți, și anume, imediat. O mică întârziere ar fi însemnat moartea lor, dar nu a fost nici-o amânare, căci Domnul a fost gata să-i ajute. Este o bucurie pentru Domnul să intervină și să ajute, când nimeni nu mai poate ajuta. Situația era fără speranță, până în momentul când a intervenit Domnul – și imediat s-a schimbat totul. Acești fii ai oamenilor era încercuiți de necazuri, împinși la extrem în nevoi și chiar aproape să moară; eliberarea lor a venit îndată ce au început să-și aducă aminte de Dumnezeu și să se roage pentru ajutor. Cine nu vrea să se roage pentru pâine, acela merită să moară de foame; și cine nu vrea să ceară ajutorul unei călăuze, cu toate că s-a rătăcit în pustiul fără cărări, nu poate avea pretenția la compătimire, chiar dacă moare în ținuturile sălbatice și carnea lui devine hrană pentru corbi.

7. I-a călăuzit pe drumul cel drept. Sunt multe drumuri false, dar există numai un singur drum adevărat, și pe acesta nu ne poate aduce nimeni altul, decât numai Dumnezeu. Dacă Domnul este Călăuzitorul nostru, atunci drumul este cu siguranță cel adevărat; niciodată nu trebuie să ne îndoim de aceasta. El a scos pe cei pierduți din labirintul fără ieșire, El a găsit drumul, a croit drumul și i-a făcut apți să meargă pe el, cu toate că erau slabi și flămânzi. *Ca să ajungă într-o cetate de locuit.* Pentru ținta aceasta s-a meritat să parcurgă drumul; El nu i-a condus dintr-o pustie în alta, ci a dat pelerinilor un acoperiș, celor obosiți un loc de odihnă. *Ei* nu au găsit nici-un loc unde să poată locui; *El* a găsit repede unul. Ce putem face *noi* și ce poate să facă *Dumnezeu* sunt două lucruri diferite, ca cerul față de pământ. Ce schimbare a fost pentru ei, singurătatea lor s-o schimbe cu o cetate, drumul neumblat, pe care nu a călcat nici-un picior de om, schimbat cu străzi locuite și inima lor, care se prăpădea, a primit înviorarea unui cămin! Mult mai mari sunt schimbările pe care le face dragostea divină în starea păcătoșilor, când Dumnezeu le aude rugăciunile și îi aduce la Isus. Să nu lăudăm noi pe Domnul pentru aceste dovezi de Har? Putem noi, cei care le-am trăit, să persistăm în tăcere, fără să mulțumim?

8. O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui! Aceasta este prima datorie a celor răscumpărați. Îngerii, păsărelele, soarele, luna și stelele laudă pe Domnul; cu cât mai mult o vor face cei care păstrează vie în amintirea lor marea mântuire de care au avut parte! Este un act îngrozitor de mare al nemulțumirii dacă nu se preamărește Salvatorul care ne-a adus eliberarea de cea mai crudă moarte. Este bine că cei salvați sunt îndemnați ca mereu să mulțumească Domnului;

căci primirea vieții merită aducerea mulțumirii pe viață! Chiar și aceia care nu au trecut prin aceleași pericole și nu au avut parte de aceeași salvare să laude pe Domnul cu același simțământ în inimă, pe care îl au tovarășii lor, să ia parte la bucuria lor. *Și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor.* Aceste minunate fapte de har au fost făcute neamului nostru, membrilor familiei din care facem parte; de aceea să ne unim în mulțumire. Fiii oamenilor sunt creaturi așa de neînsemnate, de slabe și nedemne, că este o minune când Domnul face ceva pentru ei; dar El nu se mulțumește să facă fapte mici, ci oferă plinătatea înțelepciunii, puterii și dragostei Sale, ca să lucreze minuni spre binele celor ce Îl caută. În viața celui salvat este o lume întreagă de minuni, de aceea cântarea de laudă să reverbereze din viața fiecăruia în acorduri maestoase. În ceea ce privește minunile Harului, pe care Domnul le-a făcut pentru Adunarea Sa, nu se poate face nici-o evaluare; sunt mult mai presus de gândurile noastre, ca cerul peste pământ. Când va veni ziua în care neamul de oameni, care a avut parte de așa de mult har, favorizat față de celelalte creaturi prin bunăvoința lui Dumnezeu, se va dedica laudei lui Dumnezeu?

9. *Căci El a potolit setea sufletului însetat.* Acest ultim verset al secțiunii acesteia ne pune încă o dată, în puține cuvinte, înaintea ochilor schimbarea minunată de care a avut parte pelerinul. Cine a fost efectiv salvat de la pieirea în pustie, acela să mulțumească Domnului care l-a făcut să mănânce iarăși pâine împreună cu oamenii. Sensul spiritual este mult mai sublim. Mai întâi, Domnul trezește în noi setea și dorința, iar apoi le potolește pe deplin. Această sete spirituală ne duce la singurătate și izolare, la o dorință arzătoare, la o stare de moarte și de disperare; însă toate acestea ne duc la rugăciune, la credință, la experiența călăuzirii divine, la potolirea setei sufletului și la odihnă: mâna plină de Har a Domnului devine vizibilă în toate aceste împrejurări și în finalul minunat. *Și a umplut de bunătați sufletul flămând.* Așa cum El a potolit setea, tot așa a liniștit foamea. În ambele cazuri, nevoia este mai mult decât satisfăcută; plinătatea, cu care sunt împlinite nevoile, merită toată atenția. Domnul nu o face cu zgârcenie; să sature și să dea din belșug, acesta este modul în care tratează El pe oaspeții lui. Cine vine la masa Domnului, acela nu se va putea plânge de neîndestulare. Domnul nu dă celor flămânzi o mâncare obișnuită, ci le dă *bunătați*, în cel mai înalt și deplin sens al cuvântului. Să nu răspundă cu mulțumire la aceste daruri de dragoste, cei care în starea lor de sărăcie au fost așa de bine tratați și îngrijiți? Nu este posibil! Nu, și noi vrem să mulțumim împreună cu toată ceata celor răscumpărați, și să ne rugăm să vină în curând timpul când toată lumea va fi plină de slava Domnului.

10. Cei ce ședeau în întuneric și în umbra morții, trăiau legați în ticăloșie și fiare,

11. pentru că se răzvrătiseră împotriva cuvintelor lui Dumnezeu, pentru că nesocotiseră sfatul Celui Prea Înalt.

12. El le-a smerit inima prin suferință; au căzut și nimeni nu i-a ajutat.

13. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor.

14. I-a scos din întuneric și din umbra morții, și le-a rupt legăturile.

15. O, de ar lauda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!

16. Căci El a sfărâmat porți de aramă, și a rupt zăvoare de fier.

10. *Cei ce ședeau în întuneric și în umbra morții.* Celula celui întemnițat este întunecoasă, iar frica că va fi executat răspândește și mai mult întuneric peste închisoare. Cruzimea omului față de semenul lui este atât de mare, că zeci de mii au trebuit să sufere, fiind destinați mormântului; au murit înghesuiți în celulele murdare, în care au fost aduși, cu inima zdrobită. Teama față de moartea neașteptată a fost cea mai îngrozitoare parte a pedepsei lor; pentru cei întemnițați era ca și cum umbrele morții i-ar fi străpuns până în măduva oaselor. Starea sufletului care suferă ca urmare a convingerii de păcatele sale este simbolizată prin această situație. Fiii oamenilor, care au această stare lăuntrică, nu pot vedea făgăduința care le aduce mângâiere; stau inactivi și deznădăjduiți, se tem de judecata care se apropie și sunt într-o stare de frică, ca și cum ar fi la porțile morții. *Legăți în ticăloșie și fiare.* Mulți întemnițați erau multiplu legați la inimă și la mâini. Cuvintele par să spună că povara suferinței era asupra lor ca și cătușele de fier, sau

legăturile de fier apăseau greu pe inima lor. Aceste stări le cunoaște numai acela care a trecut prin ele; am prețui mai mult libertatea noastră, dacă am ști ce înseamnă cătușele și lanțurile. În viața spirituală, necazul este însoțit deseori de conștiința păcatelor, și atunci necazul dublu pricinuieste o dublă încătușare. În astfel de situații, fierul pătrunde în suflet, sărmanii întemnițați nu se pot mișca din cauza lanțurilor, nu se pot ridica spre speranță din cauza necazului și nu au nici-o putere, din cauza lipsei de curaj. Durerea inimii este partea tuturor celor legați lăuntric cu lanțuri, sunt prinși și nu pot scăpa. O, voi, care ați fost eliberați de Hristos, gândiți-vă la cei legați!

11. Pentru că se răzvrătiseră împotriva cuvintelor Domnului. Aceasta a fost cauza robiei vechiului popor al lui Dumnezeu: au fost dați în mâna vrăjmașilor lor, pentru că nu au fost credincioși Domnului lor. Nu este de glumit cu cuvintele lui Dumnezeu, și cine are curajul să se împotrivescă cuvintelor Lui, se duce singur la prinsoare și suferință. *Pentru că nesocotiseră sfatul Celui Prea Înalt.* Credeau că știu mai bine decât Judecătorul întregii lumi și de aceea au părăsit căile Lui și au mers pe căile lor proprii. Dacă oamenii nu ascultă de sfatul divin, prin aceasta dau dovada că Îl nesocotesc. Cine nu vrea să fie legat prin porunca lui Dumnezeu, se va lega în curând cu cătușele judecății. Ah, cum și printre creștini este dezapreciat sfatul lui Dumnezeu! De aceea sunt puțini printre ei care cunosc libertatea de care ne-a făcut parte Hristos.

12. El le-a smerit inima prin suferință. În închisorile din orient, deseori oamenii sunt constrânși să lucreze ca animalele. Așa cum nu au libertate, tot așa nu au odihnă și pace. Aceasta smerește chiar și inima cea mai plină de mândrie; lăudărosul cel mai închipuit cântă curând o altă melodie. Necazul și munca aspră îmblânzește chiar și pe un leu. Dumnezeu nu este dependent de mijloce, ca să facă ochii răzvrătiților să privească în jos; temnița și munca grea fac chiar și pe uriași să tremure. *Au căzut, și nimeni nu i-a ajutat.* S-au împiedicat în întuneric, sub povara lor grea, până ce au căzut cu fața la pământ, lipsiți complet de ajutor; și nimeni nu poate să-i compătimizească, sau să le ajute. Chiar dacă zac cu mădulele zdrobite, în urma căderii lor zguduitoare, nimeni nu se interesează de ei. Nimeni nu vedea suferința lor, sau chiar dacă o vedea cineva, nimeni nu poate să intervină între ei și Domnul lor, care îi tratează cu asprime. Într-o astfel de stare jalnică, israelitul încăpățânat s-a smerit și a început să gândească altfel despre Dumnezeul Lui și despre greșelile lui față de El. Când un om face experiența amară, că toate eforturile lui de a se ajuta sunt zadarnice și se simte lipsit de putere, atunci Domnul este la lucru, ca să-l elibereze de mândria lui și să-l pregătească să primească Harul. Starea sufletului descrisă aici biblic este lipsită de speranță și de aceea oferă mai mult loc intervenției divine. Unii dintre noi își amintesc bine cât de luminos a strălucit harul în temnița noastră și ce muzică făceau lanțurile când au căzut de pe mâinile noastre. Nimic altceva nu ne putea elibera, ci numai dragostea Domnului; fără ea nu ne-ar fi rămas nimic, decât să cădem zdrobiți de suferință.

13. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul. Abia atunci! Atât timp cât era speranță de ajutor, nu au privit în sus. Nici-un strigăt de ajutor nu venea din gura lor, până când inima lor a fost smerită prin necaz și toate speranțele lor au murit – *atunci* au strigat la Dumnezeu. Unii oameni lasă să treacă ani mulți, căci le merge bine și au părere bună despre ei, nu lipsesc rugăciunile, după cum cred ei, în realitate primul strigăt adevărat către Dumnezeu le este provocat probabil prin sentimentul de nedumerire și suferința jalnică. Cel mai bine ne rugăm când, lipsiți fiind complet de ajutor, am căzut cu fața la pământ. *Și El i-a izbăvit din necazurile lor.* El le-a trimis repede eliberarea. A durat mult din partea lor, până când au strigat la Domnul; dar El nu a fost încet în a le trimite ajutorul. Au încercat pretutindeni în jur, înainte de a veni la El; când însă sau îndreptat spre El, au fost primiți imediat cu prietenie. El, Cel care a fost de ajutor celor ce erau în pustie, poate salva și pe cei ce sunt în închisoare; încuietori și zăvoare nu-L pot împiedica și nici nu vor ține mult timp încuiați pe răscumpărării Lui.

14. I-a scos din întuneric și din umbra morții. Prin puterea previziunii Sale, Domnul scoate pe cei prinși din celulele lor și îi face să inspire iarăși aerul proaspăt, le dezleagă cătușele și dă mădulelor lor cuprinse de durere mult dorita libertate. Tot așa eliberează El pe oameni de grijile și nevoile lor și în special de suferința și robia păcatului. O face cu propria-I mână; este confirmat de experiența tuturor credincioșilor că eliberarea din această închisoare nu se face decât numai de Judecător. *Și le-a rupt legăturile.* I-a eliberat cu putere, și anume, în așa fel, ca să nu mai poată fi

legați, căci le-a rupt lanțurile în bucăți. Eliberările lucrate de Domnul sunt desăvârșite și Îl confirmă ca Biruitor minunat; El nu lasă sufletul nici în întuneric, și nici legat, și nu permite forțelor răutății să subjuge iarăși pe cei eliberați. Ce face El, este pentru totdeauna bun făcut. Slăvit să-I fie Numele.

15. *O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!* Privirea unei astfel de bunătăți trezește în cel cu convingeri curate dorința de a vedea că Domnul este lăudat așa cum se cuvine pentru îndurarea Sa minunată. Cine poate refuza să adore bunătatea mare a Domnului, când ușile temniței se desfac și lanțurile sunt sfărâmate? Te doare inima când te gândești că aceste binefaceri mari ale Harului ar putea să nu fie lăudate; nu ne dau liniște, trebuie să aducem aminte oamenilor de îndatoririle lor și să laude pe Domnul, Dumnezeuul lor.

16. *Căci El a sfărâmat porți de aramă și a rupt zăvoare de fier.* Acest verset se leagă de cel anterior și sintetizează harurile de care au avut parte cei întemnițați. Domnul distruge cele mai întărite uși și zăvoare, atunci când a venit ora eliberării prinșilor Săi; și în sens biblic, Domnul Isus a sfărâmat legătura spirituală cea mai puternică și ne-a făcut cu adevărat liberi. Arama și fierul sunt ca firul de cânepă în flăcările dragostei lui Isus. Porțile iadului nu ne vor birui și zăvoarele mormântului nu ne vor putea ține. Toți aceia care au experimentat puterea eliberatoare a Domnului trebuie și vor preamări pe Domnul pentru minunile Harului, care le-a făcut spre binele nostru.

17. Nebunii, prin purtarea lor vinovată, și prin nelegiuirile lor, ajunseseră nenorociți.

18. Sufletul lor se dezgustase de orice hrană, și erau lângă porțile morții.

19. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor;

20. și a trimis Cuvântul Său și i-a tămăduit, și i-a scăpat din groapă.

21. O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!

22. Să-I aducă jertfe de mulțumiri, și să vestească lucrările Lui cu strigăte de bucurie.

17. *Nebunii, prin purtarea lor vinovată și prin nelegiuirile lor, ajunseseră nenorociți.* Multe boli sunt consecința modului stricat de a acționa. Cei ce trăiesc nechibzuit, oamenii dedați plăcerilor introduc în corpul lor diverse materii patogene prin beție, excese sau satisfacerea altor patimi. Păcatul stă la baza tuturor întristărilor și durerilor, dar unele suferințe sunt rezultatul nelegiuirii; prin căile lor păcătoase, oamenii se nenorocesc și în durerile lor ar trebui să devină conștienți de nebunia lor. Însă cel mai rău este, că și în suferință rămân nebuni; și chiar dacă ar fi zdrobiți ca și grăunțele în piuliță, nu se lasă de nebunia lor (Proverbe 27, 22). De la o neleguire trec la multe alte greșeli, și chiar și atunci când sunt înfășurați de durerile pricinuite de nuia, grămădesc păcat peste păcat. Cât este de trist, că uneori chiar și dintre cei care aparțin poporului lui Dumnezeu sunt unii care fac pe nebunii.

18. *Sufletul lor se dezgustase de orice hrană.* Când oamenii sunt bolnavi, pierd pofta de mâncare; le este greață chiar și de cea mai bună mâncare, stomacul lor se revoltă. *Și erau lângă porțile morții.* Prin lipsa de hrană și prin puterea de distrugere a bolii lunecă tot mai mult spre moarte, și toată iscusința medicilor nu este în stare să oprească decăderea. Deoarece nu se pot hrăni, corpul lor nu se întărește, și deoarece boala bântuie în ei, restul de putere din ei va fi curând măcinat de durere și necaz. În mod asemănător se petrece și cu sufletul care suferă din pricina păcatului. El nu poate găsi mângâiere nici chiar în cele mai prețioase făgăduințe, ci cu dezgust se îndepărtează de Evanghelia dulce, așa că puterea lor spirituală scade rapid, iar ei se apropie tot mai mult de mormântul deznădejdiei. Dar, privește harul!; chiar dacă sunt la porțile morții, ei nu cad în mormânt.

19. *Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul.* În ultimul moment se alătură de ceata celor care se roagă. Și Saul este între profeți! Nebunul schimbă haina de măscărici cu haina păcătosului nenorocit, căci i se flutură haina de înmormântare, și cade în genunchi. Ce cură de vindecare a sufletului devine deseori boala trupului, prin Harul Domnului! *Și El i-a izbăvit din*

necazurile lor. Rugăciunea este așa de eficientă pe patul de suferință, ca și în închisoare și în pustie; se poate testa cu succes în orice loc și în orice împrejurare. Chiar și în privința durerilor noastre trupești și a slăbiciunilor noastre ne putem ruga lui Dumnezeu și putem aștepta răspuns din partea Lui. Când boala stinge orice poftă de mâncare în noi, poate lua totuși naștere foamea după rugăciune către Dumnezeu. Și chiar dacă cineva este atât de slab și bolnav în trup sau suflet, că nu mai poate să se hrănească din Cuvântul lui Dumnezeu, el se poate totuși nemijlocit adresa lui Dumnezeu, ca să găsească Har la El.

20. *A trimis Cuvântul Său și i-a tămăduit.* Nimeni nu va fi vindecat numai prin medicamente, ci prin Cuvântul care iese din gura Domnului (Deuteronomul 8, 3) va fi salvat omul de coborârea în mormânt. Un *cuvânt* este suficient, un cuvânt a lucrat înmiit. *Și i-a scăpat de groapă.* Cu toate că au fost cufundați în suferințe, au fost prinși în multe pericole de moarte, ei au scăpat totuși. Cuvântul Domnului are putere mare de eliberare; El trebuie numai să-L rostească și toate obstacolele dispar și stăpânirile morții fug într-o clipă. Sufletele bolnave de păcat să se gândească la această putere a Cuvântului și să-L asculte, deseori și mult, și să-L pună pe inimă.

În înțeleș spiritual aceste versete descriu sufletul obosit de păcat, bolnav din cauza păcatului. Atât timp cât el se dovedește a fi *nebun*, cât timp refuză orice mângâiere, chiar și aceea care vine din izvorul curat, să fie trezit și să devină conștient de vina sa, stupiditatea rigidă a deznădejdiei îl va paraliza. Nu va vedea în jurul lui decât numai stricăciune în cele mai diferite forme; porțile morții stau larg deschise înaintea lui și el se simte împins cu putere într-acolo. În necazul lui amar, sufletul este împins să strige către Domnul și Hristos, Cuvântul veșnic, vine cu puterea Lui vindecătoare și îl salvează pe deplin.

21. *O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!* Este uimitor, că oamenii sunt vindecați de boala grea și cu toate acestea refuză să mulțumească Domnului. Este imposibil ca ei să poată uita această mare binefacere; ne-am aștepta mai mult, ca ei și prietenii lor, cărora le-au fost redăruți, să se unească în mulțumire cât timp vor trăi. Însă, când sunt zece vindecați, rareori se întoarce unul înapoi ca să slăvească pe Dumnezeu. Încă mai răsună întrebarea plină de durere: Unde sunt cei nouă? Când marele Medic a făcut una din marile Sale vindecări spirituale, lauda însoțită de mulțumire este semnul sigur al sănătății redobândite. O conștiință eliberată de boala păcatului și de chinul conștiinței vinovăției, trebuie să laude, și va lăuda cu adorare pe Medicul minunat; ar fi bine dacă această laudă ar fi de o mie de ori mai multă.

22. *Să-i aducă jertfe de mulțumiri.* În astfel de situații se cuvine să se aducă daruri și jertfe, pe lângă cuvintele inimii. Să aducem Medicului plin de iubire prețul de cinste al mulțumirii! Fie ca toată viața de acum în colo să-I fie închinată, Aceluia care a lungit-o, fie ca fapta mulțumirii dezinteresate să se repete neconținut: sunt necesare jertfe de bucurie, acea binefacere minunată să fie sărbătorită cum se cuvine! *Și să se vestească lucrările Lui cu strigăte de bucurie.* Astfel de experiențe trebuie făcute cunoscut, căci mărturisirea celor trăite onorează pe Dumnezeu, ne întărește pe noi înșine, mângâie pe alții și prezintă înaintea ochilor oamenilor fapte cu privire la bunătatea lui Dumnezeu, pe care nu vor putea s-o respingă.

23. Cei ce se pogorâseră pe mare în corăbii, și făceau negoț pe apele mari,

24. aceia au văzut lucrările Domnului și minunile Lui în mijlocul adâncului.

25. El a zis, și a pus să sufle furtuna, care a ridicat valurile mării.

26. Se suiau spre ceruri, se pogorau în adânc; sufletul le era pierdut în fața primejdiei.

27. Apucați de ameteală, se clătinau ca un om beat, și zadarnică le era toată iscusința.

28. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor.

29. A oprit furtuna, a adus liniștea, și valurile s-au potolît.

30. Ei s-au bucurat că valurile s-au liniștit, și Domnul i-a dus în limanul dorit.

31. O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!

32. Să-L înalțe în adunarea poporului, și să-L laude în adunarea bătrânilor!

23. Cei ce se pogorâseră pe mare în corăbii. Israelii nu obișnuiau să facă călătoriile mari pe mare, așa că marinarii erau înconjurați de o mare vrajă de mistere iar meseria lor era văzută ca un mare act de cutezanță și periculos. Istorisirile despre marinari umpleau sufletele cu fiori, și cine a călătorit la Ofir sau Tars și s-a întors viu de acolo era privit ca un om renumit, ca marinar bătrân, cu experiență, care trebuia ascultat cu tot respectul. Plecarea în călătorie pe mare era privită ca o coborâre în adânc, așa cum se spune aici textual: *cei ce se pogorâseră pe mare în corăbii*, în timp ce marinarii zilelor noastre obișnuți cu marea vorbesc de marea *de sus*. *Și făceau negoț pe apele cele mari*. Dacă nu ar fi fost mânați de afaceri, niciodată nu s-ar fi dus pe ocean; căci nu citim niciunde în Scriptură că cineva s-a dus să se desfăteze pe mare. Sufletul israelitului era așa de detașat de călătoriile pe mare, că nici măcar despre Solomon nu auzim că și-a făcut un iaht pe care să se distreze. Marea Mediterană era pentru David și concetățenii lui Marea cea Mare, și ei priveau cu admirație mare pe cei ce făceau negoț pe mare.

24. Aceia au văzut lucrările Domnului. Cu totul altfel decât locuitorii uscatului văd ei lucrările mărețe ale lui Dumnezeu, sau cel puțin așa apreciază oamenii care au rămas acasă, atunci când aud povestindu-se despre ele. În loc ca mările lumii să se dovedească a fii o pustie umplută cu apă, ele sunt mai de grabă pline de ființe ale Celui Atotputernic, și dacă încercăm, ca și Iona, să fugim dinaintea Lui, fugind la marea cea mai îndepărtată, vom ajunge în brațele lui Iehova cel veșnic și în felul acesta ne vom găsi în mijlocul atelierului Lui. *Și minunile Lui în mijlocul adâncului*. În sau pe adâncul învolburat ei văd minuni. Marea învolburată este în sine însuși o minune și mișună de minuni. Deoarece marinarii se oferă puține lucruri de văzut, darul observației este la ei mult mai mare decât al locuitorilor uscatului; de aceea se spune accentuat despre ei aici, că ei *văd* minunile adâncului. În afară de aceasta, oceanele au multe creaturi ciudate ale lui Dumnezeu și este scena unor neobișnuite evenimente ale naturi, înfiorătoare, prin care se descopere puterea și maestrea Domnului înaintea fiilor oamenilor. Minunile deosebite pe care psalmistul le are acum înaintea ochilor sunt furtuna izbucnită deodată, și liniștea care a urmat. Nu toți credincioșii au experiențe la fel de adânci; însă pentru scopuri înțelepte, ca ei să facă negoț aducător de mare câștig pentru El, Domnul trimite pe unii din sfinții Lui pe marea adâncă a suferințelor sufletești și acolo ei văd minunile Harului divin, așa cum alții nu pot vedea. Prin faptul că ei navighează prin adâncimile cunoașterii stricăciunii interioare, prin pustia apelor sărăciei, pe talazurile prigonirii și pe stâncile incendiate ale tentațiilor, devin într-un mod cu totul deosebit conștienți că înainte de toate ei trebuie să aibă pe Dumnezeu, și ei Îl găsec.

25. El azis: Cuvântul Lui este suficient pentru toate; dacă El vrea, se pornește furtuna. *Și a pus să sufle furtuna*. Se părea că aceasta dormea mai înainte; dar ea cunoaște vocea Stăpânului ei, la porunca Lui se ridică într-o clipită și cu toată tăria puterii ei. *Care a ridicat valurile mării*. Oglinda apelor mării se sparge, apar nenumărate creste albe de valuri, care se rostogolesc și se aruncă tumultos încoace și încolo, după cum vântul sufla asupra lor. În timp ce mai înainte se odihneau liniștite, talazurile se înalță acum cu putere și sar spre cer, de îndată ce urletul vântului le trezește.

Tot așa, este suficient un cuvânt din partea Lui Dumnezeu, și sufletul devine o mare furtunoasă, aruncat încoace și încolo de mii de ispite. Îndoială, teamă, groază, frică de tot felul își înalță capetele tot așa ca și talazurile înfuriate, când Domnul permite vântului furtunii să sufle asupra noastră.

26. Se suiau spre ceruri, se pogorau în adânc. Purtați în sus pe spatele valului, marinarii cu vapoarele lor par să se urce spre cer; dar numai pentru un moment, căci imediat după aceea sunt în golul creat între două valuri și se pare că adâncul vrea să-i înghită. Ca și cum vaporul uriaș ar fi ca un pescăruș, așa sunt legănați marinarii în sus și în jos, din adânc și până pe creasta valului. *Sufletul le era pierdut în fața primejdiei*. Obosiți, uzi, descurajați, fără speranță de salvare, li se topește inima ca apa, și toată bărbăția lor se pare că i-a părăsit.

Aceia dintre noi care au fost în furtuni mari pe puhoiul talazurilor spirituale, care zguduie câteodată sufletul, știu ce înseamnă acest verset. În asemenea vijelii sufletești îndrăzneala cedează locul deznădejdiei, indiferenței cu cele mai mari chinuri sufletești. Nu te mai atrage nimic, curajul a dispărut, speranța aproape a murit. Aceste trăiri sunt atât de adevărate, ca și aruncarea încoace și

încolo pe marea în furtună, însă mult mai îngrozitoare. Unii dintre noi au trăit în astfel de furtuni sufletești și au văzut realmente lucrările minunate ale Domnului.

27. *Apucați de ameleală* (textual: *se învârteau în cerc*), *se clătinau ca un om beat*. Mișcările violente ale corăbiei fac pe oameni să nu mai stea în picioare, iar frica le distruge toată puterea de a mai judeca, așa că se aseamănă cu oamenii beți. *Și zadarnică le era toată iscusința*. Ce mai puteau să facă? S-au folosit de toată arta conducerii vaporului, dar vaporul este așa de aruncat înapoi și încolo, că toată înțelepciunea lor nu le folosește la nimic și nu știu cum s-o mențină activă.

Și în privința aceasta jurnalul de bord al navigatorului sufletește coincide cu cel al vaporului de pe mare. Cât de îngrozitoare a fost balansarea înapoi și încolo! Nu puteam să stăm nicidecum în picioare, nu puteam să ne agățăm de nimic. Nu știam ce să facem, și nici nu puteam face nimic, chiar dacă am fi știut ce trebuie făcut. Eram ca oamenii care și-au pierdut mințile și ne aflam într-o stare sufletească îngrozitoare, așa că pieirea noastră ni se părea mai bună decât această stare înfiorătoare. Toată înțelepciunea noastră nu folosea la nimic, știam numai un singur lucru: așa nu poate continua.

28. *Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul*. Cu toate că se părea că s-a terminat cu iscusința lor, au fost totuși destul de raționali ca să se roage; inima lor, care se topise, s-a revărsat în rugăciuni fierbinți de implorare. Era bine ce făceau, și s-a terminat cu bine, căci se spune în continuare: *și El i-a izbăvit din necazurile lor*. Cât de potrivită este rugăciunea în timpul furtunii! Ne putem ruga, chiar și atunci când ne clătinăm și șovăim, și suntem la capăt cu toată înțelepciunea noastră. Dumnezeu ne aude chiar și când bubuie tunetul și ne va răspunde din mijlocul furtunii (Iov 38, 1). El a fost cel care a adus necazul peste călătorii pe mare, de aceea au făcut bine că s-au întors la El ca să îndepărteze necazul; și nu în zadar au privit la El.

29. *A oprit furtuna, a adus liniștea*. Și-a arătat puterea în schimbarea uimitoare, care a avut loc deodată, la porunca Sa. El a pornit furtuna, iar acum i-a poruncit să se potolească. Dumnezeu este în toate evenimentele din natură, și este bine să luăm seama la lucrarea Lui. *Și valurile s-au potolit*. Ele se scufundă într-o tăcere solemnă la picioarele Lui. Acolo unde odinioară se îngrămădeau valurile furioase, acum abia dacă se vede o încrețitură de apă. Când Dumnezeu crează liniștea, atunci este liniște adevărată, o pace care întrece orice pricepere. El poate schimba pe deplin chiar și starea sufletească a unui om, că i se pare o minune, că deodată a fost mutat din furtuna furioasă în liniște senină. O, dacă ar lucra Domnul aceasta și în viața cititorului, dacă inima lui este în aceste momente în necazuri venite din afară, sau în necazuri lăuntrice, lovită din toate părțile ca de furtună! Domnul rostește porunca, cuvântul care este necesar, și deodată se face o liniște mare (Marcu 4, 39).

30. *Ei s-au bucurat că valurile s-au liniștit*. Numai acela care a fost în furtună pe mare poate înțelege așa cum se cuvine aceste cuvinte. După astfel de evenimente, nici-o muzică nu este mai plăcută ca păcănitul lanțurilor, când marinarii coboară ancora, și nici-un loc nu ste mai de dorit decât micul golf marin, sau largul sân al mării unde vaporul se odihnește în pace. *Și Domnul i-a dus la limanul dorit*. Cu cât călătoria este mai aspră, cu atât mai mult doresc marinarii să ajungă în port, și pentru noi cerul devine tot mai mult portul dorit, cu cât necazurile noastre sunt mai mari. Prin furtuni și prin brise favorabile, prin vijelii și prin lumina senină a soarelui, Pilotul nostru minunat, Stăpânitorul mării, duce călătorii pe mare în port și pe aleșii Lui în cer. Lui I se cuvine onoarea pentru călătoria fericită cu vaporul pe marea timpului și când odată în scurgerea vieții vom sta în siguranță lângă ancoră, vom avea de grijă ca lauda Sa să nu fie dată uitării. De mult am fi devenit un vrac nefolositor, dacă mâna Lui nu ne-ar fi păzit, și toată speranța noastră de a rezista în furtunile pe care ni le va aduce viitorul se bazează pe înțelepciunea, puterea și credincioșia Lui. Cum va răsună portul ceresc de strigăte de bucurie umplute cu mulțumire, când vom ajunge odată la țărnul paradisiului.

31. *O, de ar lauda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!* Faceți să răsună marea de lauda Domnului din pricina Harului Lui salvator! Să-și înalțe marinarul cântarea de laudă solemnă către cer, când își pune piciorul pe țăr, și toți aceia

care au fost salvați din ghiara morții să intoneze împreună cu el, cuprinși fiind de profund impresionanta mulțumire!

32. *Să-L înalțe în adunarea poporului.* Mulțumirea pentru astfel de fapte bune trebuie făcută public, acolo unde fiii oamenilor se strâng pentru servicii divine. *Și să-L laude în adunarea bătrânilor.* Cântarea de laudă trebuie să fie festivă în prezența oamenilor în vârstă cu multă experiență și influență, care stau în fruntea poporului ca sfătuitori. Dovezile de har deosebite necesită mulțumiri deosebite, festive; de aceea să se aducă jertfa într-o ținută cuvincioasă și cu toată demnitatea. Deseori când oamenii aud că cineva a scăpat cu greu dintr-o situație dificilă, trec cu ușurință pe lângă fapte, spunând cu indiferență că a avut noroc, dar cu astfel de lucruri serioase nu este de joacă. Când un suflet a trecut prin furtuni spirituale mari și în cele din urmă a găsit pacea, în mod normal, este o datorie sfântă și un privilegiu sfânt să urmeze o mărturie publică despre harul Domnului înaintea poporului Său, și este cuvincios și folositor ca aceasta să aibă loc în prezența acelor care poartă răspunderea înaintea Adunării și în baza experienței lor de ani de zile pot să aprecieze mai bine această mărturie.

33. El preface râurile în pustiu, și izvoarele de apă în pământ uscat,

34. țara roditoare în țară sărată, din pricina răutății locuitorilor ei.

35. Tot El face pustiu în iaz, și pământul uscat în izvoare de ape.

36. Așează acolo pe cei flămânzi, și ei întemeiază o cetate ca să locuiască în ea;

37. însămânțează ogoare, sădesc vii, și-i culeg roadele.

38. El îi binecuvintează, și se înmulțesc nespus, și nu le împuținează vitele.

39. Dacă sunt împuținați și apăsați prin asuprire, nenorocire și suferință,

40. El varsă disprețul peste cei mari, și-i face să pribegească prin pustiiuri fără drum,

41. dar ridică pe cel lipsit, izbăvește pe cel nevoiaș, și înmulțește familiile ca pe niște turme.

42. Oamenii fără prihană văd lucrul acesta și se bucură, și orice nelegiuire își închide gura!

33. *El preface râurile în pustiu, și izvoarele de apă în pământ uscat.* Când Domnul are a face cu oameni care se împotrivesc, poate ușor să ia binecuvântările de la aceia care se simt cel mai sigur. Ei cred că râurile mari și izvoarele țării lor nu le pot fii luate; dar Domnul poate să le ia printr-un cuvânt. În țările cu mult soare, chiar și cele mai mari râuri seacă în timpul secetei lungi, și chiar și cele mai mari izvoare, același lucru s-a întâmplat și în locurile unde, de exemplu, au fost cutremure de pământ. Aceste catastrofe naturale își au perechea în viața oamenilor, când afacerile nu mai aduc nici-un câștig și izvoarele bogăției seacă, când ni se ia sănătatea și puterea de muncă, ajutorul aparent de nelipsit al prietenilor nu mai vine și când relațiile, care ne dădeau savurarea confortului vieții, sunt întrerupte. Și în domeniul spiritual viața cea mai roditoare se poate vesteji, sau seca pentru noi, cele mai binecuvântate studii nu ne mai pot folosi la nimic și cele mai binecuvântate momente de reculegere de odinioară devin lipsite de înviorarea care o dădeau vieții noastre spirituale. Deoarece numai Dumnezeu este cel care ne dă mângăierea, pacea și bucuria, sau poate să le facă să sece, se cuvine să umblăm cu recunoștința plină de respect înaintea Lui și să trăim așa fel ca să nu devină o necesitate pentru El să ne rețină mijloacele Harului Său.

34. *Țara roditoare în țară sărată.* Aceasta nu a avut loc de puține ori, cel mai bine cunoscut în țara poetului este cazul Sodomei și Gomorei. Și nu este astăzi toată țara Israel aproape o pustie, care odinioară era cea mai frumoasă dintre toate țările (Ezechiel 20, 6, 15). *Din pricina răutății locuitorilor ei.* Toată jalea de pe pământ este din cauza păcatului. El a făcut pământul neroditor în zilele tatălui nostru Adam, și împrăștie astăzi mana otrăvitoare peste toți cei care îl ating. Dacă ducem lipsă de sarea sfințeniei, în curând ne va acoperi sarea sterilității. Dacă nu aducem Domnului roada ascultării, El poate interzice ogorului să ne dea snopii purtători de pâine (vezi Geneza 4, 12), și ce te vei face atunci? Dacă transformăm binele în rău, să ne mirăm atunci dacă Domnul ne plătește în același fel și face ca ticăloșia noastră să se reîntoarcă în sânul nostru? Unele biserici neroditoare au ajuns în această stare tristă datorită comportării lor lipsite de responsabilitate, și mulți creștini, care se aseamănă cu pustia neroditoare, au ajuns în această stare din cauză că umblarea lor înaintea ochilor lui Dumnezeu a fost nepăsătoare și fără sfințenie. Fie ca

nici-un credincios, a cărui viață este acum folositoare, să nu se expună pericolului de a pierde darurile și privilegiile care i-au fost date, ci să rămână treaz și veghetor, ca toată alergarea lui să fie binecuvântată până la sfârșit și să ajungă la țintă.

35. Tot El preface pustiul în iaz. Cu o nouă intervenție a mâinii Sale, Domnul redă pe deplin, da, mai mult chiar, ce a luat prin judecată. Își face lucrarea de har în chip împărătesc; căci un lac adânc apare acolo unde era o pustie de nisip. Nu prin legile naturii, care lucrează de la sine prin puterea dată lor, se înfăptuiește minunea, ci nemijlocit prin El - *El preface pustia în iaz. Și pământul uscat în izvoare de ape.* Inepuizabilul, plinătatea și prospețimea, toate acestea ne amintesc tabloul izvoarelor, și astfel de izvoare de apă sunt create acolo unde odinioară totul era pustiul. Această minune a harului este contrariul judecății descrise în versetele anterioare, și este lucrată de aceeași mână. Tot așa îndurarea Domnului lucrează în Adunare, precum și în fiecare credincios în parte, schimbări uimitoare, unde harul aducător de ordine și prospețime își face lucrarea binecuvântată. O, dacă am vedea realizându-se acest verset pretutindeni în jurul nostru și în inima noastră! Atunci aceste cuvinte ne-ar servi ca strigăt de uimire recunoscătoare și cântare de laudă cuvenită.

36. Așează acolo pe cei flămânzi, le stabilește domiciliul acolo unde mai înainte nimeni nu putea să locuiască. Vor și să prețuiască schimbarea și să laude așa cum se cuvine bunătatea lui Dumnezeu. Așa cum pustiul țării le-a pricinuit lipsa, tot așa fertilitatea ei va înlătura pentru totdeauna lipsa, și ei se vor stabili pe ținuturile binecuvântate ca fii ai oamenilor fericiți și mulțumitori, care vor lauda pe Dumnezeu pentru fiecare pumn plin cu grăunțe, pe care le dă ogorul. Nimeni nu va fi gata să dea lui Dumnezeu, pentru harul Lui bogat, dobânda datorată a cântării de laudă, ca acela care știe din experiență ce înseamnă să fii lipsit de binecuvântările lui Dumnezeu. Din sufletele înfometate curge muzica dulce, atunci când Domnul le satură cu bunătățile harului Său. Aparținem noi celor înfomețați? Sau suntem mulțumiți cu roșcovele acestei lumi sărace și murdare? *Și ei întemeiază o cetate ca să locuiască în ea.* Când umiditatea roditoare se revarsă pe pământ și omul lucrează pământul cu hărnicie, din pământ vor ieși sate și orașe care vor furnica de locuitori; și când Harul devine covârșitor de puternic, acolo unde domnea păcatul, inimile găsesc pace și locuiesc în dragostea lui Dumnezeu ca într-o cetate întărită. Adunarea lui Dumnezeu se zidește sufletește, acolo unde totul era o pustie, pe când Domnul nu lăsa să curgă râurile Evangheliei.

37. Însămânțează ogoare, sădesc vii, și-i culeg roadele. Oamenii lucrează atunci când Dumnezeu lucrează. Binecuvântarea Lui îl face pe semănător să lucreze plin de speranță, încurajează pe plantator în munca lui obositoare și dă agriculturului harnic plata la timpul recoltei. Nu numai nevoile strict necesare ale vieții sunt satisfăcute, ci și consumul delicatelor, vin și cereale, sunt date oamenilor, când Cel Atotputernic poruncește cerului să dea ploaia și să umple cursurile de apă. Cercetările harului divin aduc bogății spirituale, dau naștere la lucrări mari ale credinței și faptelor de dragoste, fac să crească din belșug tot felul de roade bune spre bucuria noastră și lauda lui Dumnezeu. Când Dumnezeu dă binecuvântare, prin aceasta nu dă la o parte efortul omenesc, ci îmbărbătează și multiplică puterile. Pavel a semănat, Apolo a udat și Dumnezeu a făcut să prospere.

38. El îi binecuvintează, și se înmulțesc nespus, și nu le împuținează vitele. Binecuvântarea lui Dumnezeu este cea care dă naștere la toate. El face nu numai pe oameni fericiți, ci face pe oameni să prospere, făcându-i să se înmulțească pe pământ. Când Domnul a creat prima pereche de oameni, i-a binecuvântat și le-a zis: »Creșteți și înmulțiți-vă«, și aici găsim reînnoirea binecuvântării inițiale. Să observăm, că atât animalelor cât și oamenilor le merge bine când Dumnezeu cercetează pe poporul Său cu Har; animalele iau parte împreună cu oamenii la bunătatea sau asprimea activității providenței divine. Turmele sunt cruțate de lipsă și epidemii atunci când Dumnezeu se îndură de un popor; dacă pedepsește păcatul, dispar oile și vitele. O, dacă în timpul de prosperitate ar recunoaște popoarele mâna plină de Har a lui Dumnezeu; căci numai binecuvântării Lui datorează ei totul.

39. Dacă sunt împuținați și apăsați prin asuprire, nenorocire și suferință. Așa cum s-au schimbat în felul de gândire și umblare, tot așa s-au schimbat și împrejurările lor. În Vechiul Legământ se

vede clar aceasta; prosperitatea și căderea au fost la Israel consecințele nemijlocite ale căinței și păcatului. Biblia și experiența oamenilor au o comoară mare de cuvinte pentru necazul felurit al neamului nostru. Dumnezeu are multe feluri de nuiiele, și noi avem multe feluri de dureri; și toate acestea din cauză că avem multe păcate. Popoarele și comunitățile creștine se reduc la număr când nu mai au parte de Harul lui Dumnezeu. Dacă am slăbit în dragoste față de Domnul, să nu ne mirăm dacă El ne lasă să slăbim în alte lucruri. Dumnezeu poate să schimbe complet ritmul bunăstării noastre și să ne dea tactul *diminuendo*, acolo unde am crezut că vom continua cu un *crescendo* puternic; de aceea să umblăm cu mare atenție înaintea Lui, gândindu-ne permanent cât de dependenți suntem noi de privirea Lui prietenoasă care strălucește peste noi.

40 și 41. În aceste două versete ni se arată cum Domnul învârte roata vieții așa cum voiește. El nu arată nici-un respect față de mândria închipuită a omului, ci totdeauna se împlinește ce a fost spus deja în cartea lui Iov (Iov 12, 21, 24): *El varsă disprețul asupra celor mari* (textual: voievozii tiranici), îi doboară de pe scaunul lor, și îi face să rătăcească în pustiuri fără drum, tot așa cum ei au făcut pe supușii lor să rătăcească prin pustiuri fără drum, alungându-i dintr-o țară în alta. În toate timpurile se arată cu câtă gingășie se descoperă Cel Atotputernic săracilor și celor apăsați. Mereu răsună vechiul cântec: *El ridică pe cel lipsit*, îl salvează din suferințele lui mari și îl așează în condiții de viață plăcute, fericite, îi *înmulțește familia ca pe niște turme*, și cei ce odinioară erau cuprinși de întristare, așa cum spune Iov 21, 11, își lasă copiii să se împrăștie ca niște oi, și copiii se zbenguiesc împrejurul lor. Astfel de schimbări se văd mereu în sulurile cărții istoriei, iar în experiența spirituală vedem același lucru: cei mulțumiți cu sine însuși ajung să se dezguste de ei înșiși, caută zadarnic ajutor în natura lor pustie fără drumuri, în timp ce cel sărac, sufletele convinse de vina lor sunt adăugate familiei lui Dumnezeu și locuiesc în siguranță, ca oi ale turmei Sale.

42. *Oamenii fără prihană văd lucrul acesta și se bucură.* Domnia lui Dumnezeu este pentru cei ce aparțin cu adevărat poporului Său o pricină de bucurie; ei văd mâna Domnului în toate, și este pentru ei o desfătare să mediteze la căile dreptății Sale și ale Harului Său. *Și orice nelegiuire își închide gura.* Ea trebuie să amuțească. Domnia lui Dumnezeu este deseori așa de evidentă prin dovezile faptelor Lui, că nu mai este posibilă nici-o vorbire împotriva ei și nici întrebări nu se mai pot pune. Desigur, nerușinarea nelegiuirii nu poate mult timp să tacă; dar când se pornesc judecățile lui Dumnezeu, ea trebuie să-și închidă gura.

43. Cine este înțelept, să ia seama la aceste lucruri, și să fie cu luare aminte la bunătățile Domnului.

43. *Cine este înțelept, să ia seama la aceste lucruri, și să fie cu luare aminte la bunătățile Domnului.* Cine vrea să ia seama la providența lui Dumnezeu, acela va ajunge curând să ia seama la multe. Este bine să luăm seama la ce face Domnul; căci El este înțelept la sfat și mare la fapte. Ne-a dat ochi ca să vedem, și este o nebunie să-i închidem, când sunt atât de multe și minunate lucruri de văzut. Dar privirea noastră trebuie să fie cu înțelepciune; putem să ne inducem ușor în eroare, atât pe noi, cât și pe alții, dacă privim precipitat și superficial domnia Domnului, și tragem concluzii grăbite. Bunătatea Domnului în călăuzirea fiilor oamenilor se recunoaște în mii de feluri, și dacă vom lua seama cu înțelepciune la ea vom căpăta tot mai multă înțelegere. Să privești binefacerile Domnului cu ochii și inima deschisă și din ele să înțelegi caracterul prețios și divin al harului este o artă plăcută și folositoare; cine înaintează în aceasta, inima și gura lui vor revărsa cântări plăcute spre slava Celui Preaînalt.